

Ljubljanski List

večerna priloga deželnemu uradnemu časniku.

Izhaja vsak dan razen nedelj in praznikov ob 5. uri zvečer.

Uredništvo in upravnništvo: Kolodvorske ulice števil. 16. — Z urednikom se more govoriti vsak dan od 11. do 12. ure. — Rokopis se ne vračajo. — Inzerati: Šeststopenjska petiti-vrata 4 kr., pri večkratnem ponavljanju daje se popust. — Volja za Ljubljano v upravništvu: za celo leto 6 gl., za pol leta 3 gl., za četrt leta 1 gl. 60 kr., na mesec 50 kr., pošiljatev na dom volja mesečno 9 kr. več. Po pošti volja za celo leto 10 gl., za pol leta 5 gl., za četrt leta 2 gl. 60 kr. in za jeden mesec 85 kr.

Štev. 142.

V Ljubljani v četrtek, 25. junija 1885.

Tečaj II.

Vabilo na naročbo.

Z julijem 1885 prične se nova naročba na naš list. Prosimo torej naše čast. naročnike, naj naročbo ob pravem času ponové, da se pošiljanje lista ne pretrga. Najbolje se to učini po poštni nakaznici, na čegar odstrižek treba prilepiti le naslov, ki je na pásku vsacega lista.

Naročnina je, kakor doslej, namreč:

Po pošti:

za celo leto	gl. 10—
„ pol leta	„ 5—
„ četrt leta	„ 2-50
„ en mesec	„ —85

Za Ljubljano:

za celo leto	gl. 6—
„ pol leta	„ 3—
„ četrt leta	„ 1-50
„ mesec	„ —50

za donašanje v hišo vsak mesec 9 kr.

V presojo, je-li državnozborna volitev v dolenjskih mestih veljavna ali ne.

(Dalje.)

„Slovenec“ lotil se je, kakor je to sploh njegova navada, bolj zvito te stvari, in ob enem takó, da mu njegovo modrovanje ne dela Bog vé kake preglavice. Paragrafi mu nikakor ne diše, pustil je tedaj vse sklicavanje na določna postavna določila a priori na stran, a nastopil je tem bolj s splošnimi juridičnimi trditvami, katerim ni iskal v postavi nikake zaslombe. Pa čujmo, kako interesantno argumentuje ta list. „Osupnil nas je ta članek“ (to je naš članek), takó piše „Slovenec“,

„zaradi dokazov, s katerimi skuša vtrjevati postavnost dolenjske volitve. Uradni list trdi, da so vasi Križevska Vas, Sirkov Vrh in Vrčice, ki so z Metliko združene v eno občino, za deželni in državni zbor zmirom volile z metliškim mestom, da so si s tem pridobile nekako pravico voliti z mestom. In ker se zoper njih volilno pravico nihče ni pritožil, bila je ta pravica tudi formalno nekako potrjena. Ta logika, pravimo, nas je osupnila; ker postavno imamo dežele, v katerih za deželni zbor vsi občani kake mestne občine volijo z mestno skupino, in pa dežele, v katerih volijo meščani in tržani sami v mestih, drugi vaščani pa volijo s kmečkimi občinami. Mešanih dežel, da bi nekateri vaščani volili z meščani, nekateri pa ne, postavno nimamo, in ako se je kje to godilo, godilo se je tihotapsko in se je takoj odpravilo, ko se je to zapazilo. Naša dežela spada k onim deželam, v katerih vaščani združeni z mestnimi občinami ne volijo z mesti, in vrhniška volitev za deželni zbor je bila svoje dni ovržena, ker so z Vrhničani volili tudi posestniki s Hriba.“

No, dobro, modri „Slovenec“. Dovolj nam le jedno kratko opazko, potem primemo te takoj za besedo.

Mi nismo nikdar trdili, da so si metliške vasi nekako pravico pridobile, voliti z mestom, izjavili smo tem več prav kategorično, da imajo te vasi v zmislu zadnjega odstavka § 7. volilnega reda za državni zbor pravico, voliti v volilnem okraji mesta Metlike. Želeli bi tedaj, da bi „Slovenec“ v prihodnje bil natančnejši, kadar ponavlja naše trditve. Sicer nam pa ne bo težko, „Slovenec“ premagati z njegovim lastnim orožjem. „Slovenec“ priznava, da so dežele, v katerih vsi občani kake občine, katera sestoji iz jednega mesta in še po-

sameznih vasi, volijo z mestom v deželni zbor in in da so te volitve po polnem zakonite; ob enem pa trdi, da je kaj tacega na Kranjskem nepostavno. Sedaj pa si dovoljujemo do „Slovenca“ ponižno prošnjo, da nam blagovoljno navede one dežele, v katerih je po dotičnih deželnih in volilnih redih izrecno dovoljeno, oziroma predpisano, tako postopanje. Le na dan, dragi „Slovenec“, s temi deželami, le na dan s temi postavnimi določili! Vender zdi se nam, da bi bilo zamán truditi se, zamán iskati določil po vseh volilnih redih posameznih avstrijskih kronovin, na koja bi se zamogla opreti gori navedena trditev. Nikjer ne nahajajo se taka določila, nikjer ne najdejo se paragrafi, ki bi bili bolj ugodni za nazore, izrečene od „Slovenca“, kakor so ravno §§ 3., 13. in 22. volilnega reda za deželni zbor kranjski. Ker tedaj „Slovenec“ priznava postavnost tacih volitev v posameznih deželah, priznati jih mora nedvojbeno tudi za Kranjsko. Kar je kje drugje zakonito, mora biti pri enakih, da, celó ugodnejih okoliščinah zakonito tudi na Kranjskem, in ako tudi ne volijo vsa mesta in vse kmečke občine v jedni deželi jednako, nima to, ker pogrešamo vsako sem spadajoče postavno določilo, gledé postavnosti posameznih volitev nikakega pomena. Prepričani smo, da se nahajajo take izjeme, kakor so se konstatovale v volilnem okraji dolenjskih kakor tudi gorenjskih in notranjskih mest, v vsaki deželi, in onim gospodom, katere je doletela čast, da bodo v prihodnje sedeli v državnem zboru, ne bode težko, osebno prepričati se o istinitosti te naše trditve.

„Slov. Narod“ in „Slovenec“ sklicujeta se na vrhniško volitev leta 1867, ko so bili med mestne volilce uvrsteni tudi volilci iz kraja Hrib, vsled

Listek.

Janezek, kateri ni hotel umreti.

(Kapff-Essenther. — a.)

(Dalje.)

Janezek šel je po božji službi na vrt. Predstojnik pripovedoval je v toplem, priprostem pričanju bratom, da bodo njihove duše nekdanj od mrtvih vstale ter uživale veselje, proti kateremu je vsa radost na svetu nič. Janezek stal je pod lepim brezovim drevesom ter gledal v ljubo, razvijajočo se zelenje ravnokar razvitega popka. — To je prvi pozdrav pomladi, in dobri stavec, kateri leži tam v mrtvašnici — on je ni smel dočakati. Potolažili so ga z radostmi na onem svetu, toda — uživa li zdaj te radosti?

Janezek imel je večkrat lepe sanje o življenju po smrti. „Nobeno oko še ni gledalo, nobeno uho slišalo, kar je Bog pripravil onim, kateri ga ljubijo“, tako so ga učili v šoli, in noč in dan premišljeval je kot deček in mladenič te besede. A v najglobokejšem kotu njegove duše je vender

živelo prepričanje: „Vsega je konec, ko umrjemo.“ — Tolažba mu je bilo v globoki žalosti njegove duše jasno in mirno spoznanje, ko je nekdanj svojo babico in zdaj svojega starega varovanca videl polagoma ugaševati. A v tej uri prijelo ga je to spoznanje s popolnoma drugo, z demonično nepremagljivo močjo: — s smrtjo je vsega konec — in kdor tu ne doživi pomladi, ta je nikdar ne doživi. Le to življenje je, da se veselimo! — In po polnem tuje, divje, nenadno gorjé vzbudilo se je v njegovem srci — „ti nisi bil nikdar srečen — se nisi nikdar veselil — si svoje jedino mlado življenje zamudil, izgubil!“ — Ne da bi bil opazil, kapale so vroče solze na nežne brezove liste. Naposled lezel je mehanično v celico ter sedel na navadni prostor pri oknu.

Zlato pomladno solnce obsevalo je dalnje višine. Tam le, čez visok zid dvorišča pričela se je zelena svoboda. Travniki svetili so se kakor orjaški smaragdi — včeraj gola drevesa bila so odeta v nežne, zelene pajčolane. Balzamični vzduhi prerili so skozi omrežje, in lehak, ljubezniv vetrič prinašal mu je neznanu vonjavo cvetic iz daljave. V njegovih prsih, kjer je bilo prazno in

tiho, vzbudilo se je čudovito vroče hrepenenje — da bi mogel hoditi po gorah, po livadah, dihati pomlad, veseliti se dreves, ljubiti vsako cvetico. — In smel ni ven — bil je zaprt!

„Kak bedák“, klicalo mu je nekaj, „kak bedák si bil, da si se pustil zapreti. Ali nisi mogel ubežati v samoto gorá, gozdov? Ali se nisi mogel razveseljevati na lepoti svetá v tvoji samoti ter vpletati ure čistega veselja v to jedino življenje? Svet je povsodi lep in povsodi te najde smrt, če hoče priti.“

Prešli so dnevi, a novo vzbujeno hrepenenje se ni hotelo umakniti. Sedel je neprestano pri oknu ter bolestno, z žejnim pogledom zrl na gore; hiračo, kakor bolna tica selivka, nemiren, žalosten, sanjarski pogled vedno uprt v daljavo.

Dva meseca je se prenašal. Ko se je junij smehljal, ni mogel več strpeti v ozkih zidovih in zapustil je samostan.

Njegovo leto za poskušnjo se je imelo steči še le v jeseni. Z mokrimi, vender veselje žarečimi očmi poslovil se je od bratov in bolnih starčkov ter stopil ven v življenje.

Prehodil je dve uri hodá peš do domače hiše,

česar je tedajni deželni zbor dotično volitev ovrgel; dalje na odločitev, vsled koje pri letošnji volitvi niso z mesti smeli voliti z mestom Kamnikom v jedno občino združeni kraji. No, tudi to ne omajé nikakor pravnih naših nazorov.

Kakor znano, Hrib ni jedini kraj, kateri je bil leta 1867 v jedno občino z Vrhniko združen, oziroma je zdaj združen, ampak združenih je bilo tudi še več drugih krajev, kakor Blatna Brezovica, Drenova Gorica, Bistra, Zaplana, Podlipa itd., in pri posebnih okoliščinah je pač mogoče, da se vidi razlog ničnosti kake volitve v tem, da voli s trgov ali mestom le jeden kraj cele občine, a vsi drugi z mestom ali trgov v jedno občino združeni kraji se izključijo, oziroma se jim dovoli, le v kmečkih občinah voliti. Pa še na nekaj je ozir jemati.

Od leta 1861 namreč, ko se je sploh ustavno življenje še le pričelo, pa do leta 1867, se pač še ni mogla udomaćiti nikaka navada, na kojoj bi zakon zamogel ozir jemati, in je dotični sklep deželnega zbora najbrže tudi zaradi tega obveljal, ker skoro gotovo pri prvi volitvi v deželni zbor kraj Hrib ni z mestom volil. Ako nam „Slovenski Narod“ za ta slučaj navaja odloke deželne vlade in ministerstva, kakor tudi izreke vladnega zastopnika v deželnem zboru leta 1868 — (mi ne vemo in se nam tudi truda ne zdi vredno, da bi se prepričali, v koliki meri so ti citati istiniti) — odgovarjamo na to, da ti odloki nikakor niso merodajni. Kajti odloki in izreki oblastnij niso postava, in navedeni odloki imponujejo nam tem manj, ker so čisto splošni in se ne sklicujejo nikjer na kako postavno določilo, kar je se vé da tudi nemogoče. Ako pa so juristi „Slovenskega Naroda“ in „Slovenčevi“ morda vstani nam pokazati taka postavna določila, hvaležni jim bomo za to.

A mi gremo še jeden korak naprej in izjavljamo, da bi nam ne bilo čisto nič težko, dokazati, da je od „Slovenskega Naroda“ naveden dopis deželne vlade na deželni odbor kranjski z leta 1867 s postavnimi določili večjidel v nasprotji in da se zлага z istimi le gledé izjave, „da so prišli volilci kraja Hrib nepristojno ob svojo volilno pravico za tadanjo volitev v deželni zbor“. A ker smo uže jedenkrat izrekli, da ne polagamo na take izreke in izjave nikake važnosti, ne zdi se nam potrebno, podpirati to našo trditev z dokazi. Pripravljeni pa smo to takoj storiti, ako bi „Slovenski Narod“ ali kedo drugi želel si takega dokazovanja. To bilo bi kratko, a precizno.

(Dalje prihodnjič.)

Politični pregled.

Avstrijsko-ogerska država.

O shodu nemškega in avstrijskega cesarja poroča „Fremdenblatt“: Nemški cesar pride dné

dasi ga je pot peljala skozi truščno pehanje stolice. A hotel je življenje neposredno občutiti. Zdelo se mu je, kakor bi bil leta in leta odsoten — kakor bi prihajal z drugega sveta in zdaj zrl je na življenje kakor z visoke gore. Sladák, lahko otožen mir čutili so njegove prsi, ko je počasi premišljuječ z ljudmi napolnjene ceste prehajal, razne podobe okolo sebe opazujoč s čistim veseljem ozdravelega.

Doma sprejeli so ga z veseljem, kakor bi bil od smrti vstal. Brat, svakinja, nečak, delavci, posli, vsi so stali okolo njega ter se veselili njegove vrnitve. Zakaj mu je bila bližina vseh teh ljudi tedaj nadležna? Zdaj ni mogel tega več umeti. Zdaj mu je tako dobro delo, videti svoje dobre, prijazne obraze. Kakor nov, gorak življenjski tok pretakalo se je skozi njegove ude, in vse, kar mu je bilo prej tuje, mrzlo, kar ga je tiščalo, je bilo zdaj prijetno njegovemu srcu. „Kak bedak si bil, da si toliko let svoje mladosti zamudil“, dejal je, ko se je spet nastanil v svoji sobici. Poletinsko solnce je blagodejno sijalo notri. Popeval je, ko je razkladal svoje svetne reči iz velikega kovčega, kateri je stal v podstrešni sobici. Prvo je bilo, da je utesil svoje hrepenenje po potovanju.

5. ali 6. avgusta v Išč, da obiše avstrijskega cesarja.

Tuje dežele.

Na podčastnike nemške vojne izdal se je poziv, če hočejo vstopiti prostovoljno v vojaško službo v Kamerunu. Ta poziv pa je imel malo vspeha, oglasilo se je le pičlo število. V Kamerunu se bode baje za zdaj ustanovil samo oddelek redarjev izmed domačinov, katere pa bodo nemški podčastniki vadili v službi.

Med Bolgarsko in Turčijo trajal je uže delj časa prepir zaradi občevalnega jezika. Bolgarija ni hotela sprejemati od Turčije v turščini pisanih dopisov. Zdaj se je baje dosegel sporazum tako, da si bosta ti dve državi dopisovali v francoščini.

Visokodušnost španskega kralja, kateri se ne straši, stopiti med bolnike ter jih tolažiti, omenja vse časopistvo zelo pohvalno. Celó francoski listi, kateri so časih navadno španskega kralja imenovali le „ulanskega kralja“, odložili so strast ter v visokih besedah poveljujejo blagosrčnost njegovo. Od potovanja v okužene kraje odvrnili so kralja liberalci, češ, če gre on na potovanje, odstopi konservativni kabinet, a ta mora še na dalje ostati na krmilu, da odstrani ovire, katere je napravila njegova politika. Liberalci tudi dobro uvidevajo, da bi v zadnjem razburjenem času ministerska kriza ne bila umestna.

Dopisi.

Iz Rudolfovega dné 21. junija. (Izv. dopis.) [Dalje.] Uže uvod sam kaže nam gospoda dopisnika uverščenega med razumni in nepopačeni slovenski svet, in menim, da on dobrohotno tudi svojim pripomočnikom isto glorijo prisvaja. Naj imajo veselje! Zlobni isti človek, kateri svojemu bližnjemu ne želi kak boljši grižljaj ali nekoliko žarkov več posvetnega sijaja! A vender si je gosp. dopisnik kmalu potem v svesti, da je bila volitev na Dolenjskem zloglasna in da mu bode zaradi tega nepozabljiva. Prav takó! človek mora svoje napake uvideti ali vsaj pripoznati in zaradi istih večkrat pravi kes obuditi. Le tem pōtem je možno radikalno spokorjenje, in to smatram jaz za zdrave nazore. Konečno si gosp. dopisnik usoja, o volitvi nekoliko črtic podati in jo zaradi nje važnosti stvarno pojasniti. Kaka nabira službi gosp. dopisniku za črtice, hočemo spodaj videti ter ob jednem kazati, da je stvarnost pri njem kaj polzka, zaradi škiljavosti njegovega duševnega vida.

Sedaj se prične predmostna Rajmunijada z besedami: „Kar se je pri nas v Novem Mestu pretečene dni godilo, mora vsacega domoljuba srce pretresti.“ Res je to, g. dopisnik, osebito če je človek nervozen in da mu vrhu tega manjka še kakova prisrčna zatvornica. Znam, da ga vam

vanji. Da, hotel je prav po srčni želji potovati! Videl je uže nekoliko sveta, a brez prave udeležbe, brez pravega užitka, tedaj še, ko je bolestni nemir v njem razsajal. Zdaj ga ni bilo več — ni si mogel odgovoriti, od kedar — a ni ga bilo. — Vse ostalo poletje je prepotoval po gričih domačih planin, navdajalo ga je veselje do uživanja.

Vsako veselo vodico, vsako lepo drevo, vsako krasno večerno zarijo, dražest vsakega dola, tiho lepoto vsakega gorskega vrha sprejel je v sé ter ni šel dalje, dokler se ni podobe naužil. Ko se je približala jesen, prišel pač ni daleč, a bil je srečen, prav srečen v naročaji narave. Saj je čutil povsodi dih jedinega, večnega življenja, in vsak prostorček zemlje imel je svojo dražest, svojo čarobnost zanj.

(Konec prihodnjič.)

Volapük.

«Menade bal püki ball!»

«Jednemu človestvu jeden jezik!»

Vsaka ideja, naj se nje neizpeljivost spozna uže na prvi pogled, najde začetkom gotovo dosti prijateljev, kateri jo z vso navdušenostjo skušajo

ni samo pretreslo, ampak po polnem odtreslo, kakor mi kaže vaš namrgodeni obraz. Pa nečem se dalje šaliti. Uverjen sem, da ste temu uže prenavajeni in bi znalo vam presedati. A istina je pa le to! Spomnite samo na isti brzovaj v „Slov. Narodu“ iz Rudolfovega, v katerem se je celó govorilo o nastanku upora. Ta brzovaj in več sličnega skovali so baje bistroglavni narodni astrologi v arsenalu mestnega vedeža g. Gavrana. Je li čuda potem, da smo se tresli pred to puntarsko novico kakor šibe na vodi? — Vi, g. dopisnik, ste odgovorni, če se bode pri komu ta treslica zastarala; kajti le vi širite nepotrebni politični ravns in kavs.

Jadikovanje se nadaljuje: „Politična slana pala je na dolenski svet ter pokončala narodne napore, mir in up.“ — Čudno, da gospod dopisnik vse tako črno vidi! Baš mu mora biti marogasta vést, ali mu je pa črna mrena vid prerasla! Zadnja ni ravno tako nevarna; kajti gospod „Intedaj“ iz Št. Petra mu je gotovo ozdravi in zraven tega še zastonj. Hujša pa je prva! Za isto ni dobiti tako lahko pravega lečila. Pa v mestu imajo nekateri gospodje tudi za to pravi ključ — „baje“. Potrudite se, g. dopisnik, saj je za vas tudi uže skrajni čas, da daste dušo vašo na perišče, ker drugače boste morali ploh vleči. Pa hajdimo nazaj na vrt g. dopisnika, kjer je on navlašé toliko kislice zasejal.

Gledé politične slane mi je le odkritosrčno javiti, da iste pri nas ni bilo. Da jo pa hočejo imeti isti gospodje, kateri so volili g. grofa, oziroma novodobnega „zvestega sina slovenske domovine“ — to se vé da „par grace“ — je lahko umevno, ker so tako prešmentano vneti za narodno blaginjo ali ka-li?

Tudi ni g. dopisnik opravičen, govoriti o narodnem naporu! Priznati mi mora, da je isti baš v taboru grofovih potrebnikov blizu po polnem neznan. Kar se pa tiče miru in upa, naj obvelja dopisnikova. Saj on tudi poprej ni želel miru, katerega je vedno odganjal z vilami. No in up, isti pa je uže tako ali tako v njegovi slabi koži tudi prej nemožen bil. Če pa govori g. dopisnik tu v imenu vse svoje pritikline, moram le obžalovati, da se pusti ista maziliti z dišavami tega Fauna.

Nekako preračunjeno — obupno nadaljuje g. dopisnik: „Narodni dom, čitalnica, pevsko društvo — vse je potlačeno in medlí zbog nesrečnega narodnega razpora, sledečega iz Šukljejeve kandidature. Najbolj tesne vezi prijateljske so potrgane in presekané, društveno življenje naše tlačí peklenška mōra, ki se imenuje Šukljejeva kandidatura.“ — Čudno se mi zdi, da si doizvoljuje g. dopisnik govoriti o razmerah, katere so mu pač malo, če ne po polnem neznané, ker se za iste sploh nikoli brigal ni; a sedaj jih hoče imeti za svoj podstatek. Stanje „Narodnega doma“ in čir-

razširjati med ljudstvom. Tako našla je tudi misel, naj bi se sestavil svetovni jezik „volapük“, začetkom mnogo privržencev.

V naslednjem hočemo podati kratek posnetek iz brošurice, katero so izdali zagovorniki svetovnega jezika „volapüka“:

V naših dneh, ko železnice, parobrodi, svetovna pošta vse oddaljenosti zmanjšujejo, ljudstva med seboj približujejo ter delajo zelo živahen promet vseh narodov med seboj, pač vsakdo sprevidi, da treba sredstva, kako bi se mogli ljudje splošno med seboj razumeti.

Važno vprašanje uže danes nastaja v Evropi — preobljudenje! — Samo splošni jezik more se tej bodoči pošasti postaviti krepko nasproti. Če nihče ni navezan na grudo svoje domovine, če more vsakdo svojo vednost in znanje na vsakem kraju porabiti, si bode tudi vsak povsodi lahko kaj prislužil.

Kake olajšave bi bile za pošto in brzovaj, če bi imeli tak svetovni jezik uže povsodi vpe-ljan!

Dan na dan huje nastopajoči narodnostni prepir bi se s tem znatno zmanjšal, in vsi iz različ-

talnice je isto, kakeršno je bilo prej. Če pa ome-
nja g. dopisnik, da so se razmere na slabeje obr-
nile radi za njega nepovoljno izišle volitve, tako
se on prav močno moti. In če bi tudi na tem le
trohica resnice bilo, takó bi ista bila gotovo po-
sledica nepametnega postopanja grofovih potreb-
nikov, kateri bi s tem še bolj pokazali, koliko jim
je za stvar, a koliko za osebo. A meni se pa do-
zdeva ravno naopak. Prej so imeli vsi slične obraze
gledé zadovoljnosti in težko je bilo najti v vrsti
nebrizne a gostobesedne velikaše med marljivimi;
a sedaj je drugače, sedaj se prodajajo ti bistro-
umni sami s svojimi klasično-kislimi obrazi.

Ravno tako je pri pevskem društvu, katero
si je tudi po volitvi slično ostalo in niti ne za jeden
las spremenilo, akoravno tega g. dopisnik ne želi
in bi veliko rajši videl, če bi ono po polnem iz-
hiralo. Kar se je pa pri tem društvu od nastanka
do danes po nepotrebnem spremenilo, krivda temu
naj se išče kje drugod, ne pa v volitvi, katera
po mojem mnenju nema nič opraviti z ubranim
domačim petjem, možno da z razbito harfo g. do-
pisnika, na kateri mu je še samo ena obrabljena
struna v podobi perečega jezika ostala. A o tem
ponatančneje o priložnosti.

Torej volitev ni imela na te prav nobenega
vpliva. A vpliv pa je imela na grofovega „Büch-
senspannerja“ in potrebnika; kajti potlačila ga je
na stran bôre pritlikovca, kateri sedaj v enomer-
medli po preminulem mastnem prisluzku. Kar se
pa tiče prijateljskih vezí, tako se g. dopisniku o
teh baš veliko razgovarjati ni treba, ker njemu
je bil prej liki sedaj malo kak prijatelj razven
gospoda grofa. Sploh pa je bilo videti, da se je
pustil g. dopisnik po polnem od plave krvi po-
barvati. Možno, da mu to o svojem času hrbet
zravna ter ga napravi grofovsko — vitkega. Če
so se pa prijateljske razmere tudi pri drugih zrah-
ljale, zakrivili so to gotovo le grofovi potrebni-
sami, ker se ne morejo otresti osebnih strasti.
Kar se tiče nadalje društvenega življenja, o tem
se razgovarjati bi bilo pač odveč in mislim, da se
g. dopisnik le s svojo domišljijo igra, če zahteva
v sredi poletja živahno društveno življenje.

Konečno omeni g. dopisnik v uvodu, da se
ta položaj ne more več izboljšati in prorokuje nam
pogin v marazmu. Res lep napor! Če bi šlo po
besedah g. dopisnika, tako bi moralo v resnici vse
pod nič samo radi grofovih potrebnikov. Pa bo-
dite uverjeni, g. dopisnik, da vi vse to le radi tega
tako — ~~ne~~ vidite, ker je vam grofovo mazilo na-
pravilo še bolj kosmato dušo. Nas pa to ni prav
nič iznevoljilo in tudi niti za toli ne, kar je pod
nohtom črnega, odstranilo od težavne in truda-
polne poti narodnega napora. Te drobtinice kakor
protidar vašemu poparjenemu uvodu.

Stoprv sedaj se prične opisovanje volilnega
gibanja.

(Dalje prihodnjic.)

nosti jezika nastali prepri ne ovirali bi več trgo-
vine in prometa.

Kateri jezik pa je tak, da bi bil sposoben za
svetovni jezik? Nobeden izmed znanih jezikov;
kajti vsak mrtev in živ jezik možno si je priučiti
le z velikim trudom in žrtvovanjem časa in de-
narja. Saj se vendar vidi, da se naša mladina v
osmih letih z veliko pridnostjo komaj za rabo
nauči latinščine; in koliko ljudij je, kateri se v
vsem svojem življenju niso privadili pravilno pisati
in govoriti svoj materni jezik!

Jeziki, kateri zahtevajo toliko truda in časa,
da si jih priučimo, niso sposobni za svetovni je-
zik, katerega bi si moral vsak omikanec priučiti.
In katero ljudstvo ima toliko samozatajevanja
in odpustljivosti, da bi hotelo jezik drugega na-
roda spoznati za svetovni jezik. Tako hegemonijo
našli bi vsi neznosljivo ter si skušali tudi kmalu
otresti neprijetno breme.

Ali se ni morda grščina izgubila z Grčijo, ni
latinščina z Rimom zginila? in ali se ne ponav-
lja vsak dan ta jezikovni boj v Avstriji?

Predočimo si še v dopolnitev naše podobe
večkrat nezmislne slovnične komplikacije vseh
znanih jezikov. Tu je pravilo, potem pride prepo-

Domače stvari.

— (Najvišji dar.) Nj. veličanstvo pre-
svitli cesar blagovolil je občini Struga po-
dariti za zidanje farovža svoto 300 gold. iz
Najvišje zasebne blagajnice.

— („Politik“ je prinesla te dni dopis
iz Ljubljane), poln neresnic, zoper našega dežel-
nega predsednika. Narekovala ga je strankarska strast
v tukajšnji „Narodni Tiskarni“; ni čuda torej, da se
je ta dopis ravno ondi deloma ponatisnil v „Slovenskem
Narodu“. Jedro modrosti omenjenega dopisa obstoji v
tem, da „vsa tukaj izhajajoča politična glasila, zastop-
pajoča razna strankarska stališča: „Slovenski Narod“,
„Slovenec“, „Novice“, „Slovan“, soglasno obsojajo
politiko gosp. deželnega predsednika.“ Za-
kaj ni dopisnik imenoval tudi našega „Škrata“, potem
pa „Deutsche Zeitung“, „Neue freie Presse“, „Triester
Zeitung“, „Tagespost“, „Deutsche Wacht“, „Laibacher
Wochenblatt“ itd., katera glasila tudi vsa soglasno
obsojajo politiko gosp. barona Winklerja? Nasproti
tako soglasni obsodbi se bode, mislimo, naš deželni
predsednik tolažil s tem, da so na pr. svoje dni, ko
je bil gosp. grof Hohenwart minister, imenovana
slovenska in nemška glasila (se vé da tista, ki so bila
tedaj uže na svetu), na zadnje vsa obsojala politiko
tudi tega veljaka. Obsojal je tega državnika, in sicer
ko ni bil več minister, pred nekolikimi leti javno zlasti
nek mož, ki ima v „Narodni Tiskarni“ mnogo opraviti.
Res je sicer, da ga je isti mož ob času zadnjih volitev
v javnem zboru zopet slavil; a kedo nam je porok,
da ne bode ravno ta mož k letu, ali morda še prej,
če ga prime trma, grofa Hohenwarta vnovič obsojal?
Kedo ne vé, da so vsa imenovana glasila nekdanj ob-
sojala tudi politiko ranjkega dr. Bleiweisa, razven
„Novic“, ker je namreč „Novice“ pisal — on sam?
In kedo ne vé tega, da je nepozabljivi dr. Bleiweis
jako čislal g. grofa Taaffeja in njegovo politiko?
In kaj smo doživeli? Doživeli smo, da stoji v včerajš-
njih „Novicah“ tiskano črno na belem: „Očividna
potreba, da se ministerstvo notranjih za-
dev namesti z odločnim pristašem sedanje državno-
zbornske večine, rodila je tudi govoricu, da se ima
poklicati na to mesto odličen politik izmed po-
slanskih krogov.“ Po tem takem grof Taaffe tudi ni
več odličen, ni več pravi politik. Se vidi pač, da „No-
vice“ niso več v dr. Bleiweisovih rokah.

Prav je tedaj, da naš deželni predsednik ne išče
vodila, kako mu je postopati, niti v teh niti v unih
strankarskih glasilih. Saj to, kar pišejo „Slov. Narod“
in „Deutsche Zeitung“, „Slovenec“ in „Neue freie
Presse“, „Slovan“ in „Laibacher Wochenblatt“, „Škrat“
in „Triester Zeitung“ itd. itd., vendar ne more biti
merodajno za deželnega predsednika; jedino merodajno
je zanj le to, kar stoji v državnem in deželnem za-
koniku. In kaj bi ne! Saj pišejo dan za dnevom vsi
fakcijski nemški časniki, kako da gosp. baron Winkler
zatira Nemce in boža Slovence, in glej! zdaj se nam

trebna izjema od pravila, potem zopet izjema od
izjeme; to je usodno takozvano bogastvo francoske
slovnice; v angleščini pa je uže kar izjema pra-
vilo!

Po tem potu se ne more nikdar doseči
smoter!

Od splošnega jezika pa se mora zahtevati
tudi še splošnost v izreki.

Svetoven ali splošen jezik more torej postati
samo umetno sestavljen jezik, ker ne sme nobe-
nemu narodu dajati kake prednosti, imeti v sebi
vse prednosti bivših in zdanih jezikov, zraven pa
se mora varovati vseh napak in napačnosti. Se-
stavljjen mora biti tako, da je primerjen vsem od-
nošajem vseh narodov na svetu, ter da ugaja vsem
zahtevam; vsak si ga more lahko priučiti, njegova
izreka mora biti priprosta, biti mora popolna in
natančna za vsak izraz.

In to je „Volapük“, „svetovni jezik“ gospoda
Schleyerja, katoliškega duhovnika v Litzel-
stettenu na Bodenskem jezeru. Beseda „svetovni
jezik“ se ne sme tako umeti, kakor da bi morali
vsi jeziki sveta izginiti, da bi napravili prostor
„jedinemu“ izvoljenemu jeziku. Tega pač še no-

pripoveduje, da vsa gori imenovana slovenska glasila
soglasno obsojajo gosp. barona Winklerja. Kaj si
mora vendar misliti naš deželni predsednik in vsak
pameten in pošten človek k tej komediji! Misliti si
mora marsikaj, a na zadnje mora vsiklikniti: „Ne pri-
piši jim, Gospod! njih ravnanja v greh, saj ne vedó,
kaj delajo!“

— (Na juridični fakulteti na Dunaji)
izvoljen je dekanom za bodoče šolsko leto naš rojak,
profesor cerkvenega prava, dvorni svetovalec dr. Josip
vitez Zhismann.

— (Za ljudske učitelje.) Na mnogih ljudskih
šolah v Bosni in Hercegovini izpraznjenih bode
kmalu več učiteljskih mest z letno plačo 500 do 600
gld., s stanovanjem, vrtom in drvimi za kurjavo, ali
pa se to slednje plača v denarjih. Prosilci naj vložijo
prošnje vsaj do 15. julija t. l. pri deželni vladi v
Serajevu pötem svojega pristojnega političnega oblastva
prve instancije.

— (Kapelica sv. Cirila in Metoda) v
cerkvi Jezusovega Srca blagoslovila se bode prihodnjo
nedeljo, dné 28. t. m. Ob 9. uri se bode vršilo po-
svečevanje altarja v kapelici; ob polu 11. uri bode
slovesna sv. maša pri novem altarji. Slovesnost oprav-
ljal bode sam premil. g. knezoškof dr. Misija.

— (Za slovenski oddelek deželne kme-
tijske šole v Gorici) je goriški deželni odbor
imenoval pomožnim učiteljem A. Cotiča, kateri je
dovršil vinarsko in sadjarsko šolo v Klosterneuburgu.

— (Umr1) je dné 23. t. m. ob 5¼. uri popolu-
dné na Dunaji v 55. letu svoje dōbe gosp. dr. Ljudevit
Crobath, dvorni in sodni odvetnik in superinten-
dant Luka Knafflovih vseučiliških ustanov. Po-
kojnik bil je dobro znana oseba slovenskim vseučilišni-
kom na Dunaji, saj je imel on govoriti prvo besedo
pri oddaji Knafflovih ustanov. Revne dijake, kateri so
prosili pri njem pomoči, sprejemal je zeló prijazno,
jih tolažil, naj ne obupajo v revnem položaji, saj se
bodo pač razmere kmalu izboljšale, in navduševal jih je
k vstrajnemu in temeljitemu učenju. Nikomur ni od-
rekel svoje pomoči. Blag mu ostane med Slovenci
spomin!

— (Popravek.) V včerajšnjem listu vrnila se
je v „Izjavi“ na četrti strani v drugem predalu ne-
prijetna napaka; podpis naj namreč slove: Oton De-
tela, ne Anton.

Iz seje mestnega odbora ljubljanskega.

V Ljubljani, 23. junija.

Danes zvečer ob 6. uri imel je mestni odbor redno
sejo. Predsedoval je župan P. Grasselli, navzočnih
bilo je 20 mestnih odbornikov. Overovateljema zapis-
nika bila sta imenovana mestn. odb. Velkoverh in
Žagar.

V imenu personalnega in pravnega odseka poroča
mestn. odb. dr. Zarnik o izpustu magistr. uradnega
praktikanta Viktorja pl. Schreya iz mestne službe, ker
je dobil službo pri kranjski hranilnici. Poročevalec pred-

beden pameten človek mislil ni, kajti v dobrem
znanji lastnega materinega jezika leži ravno prava
narodna zavest vsakega naroda.

Gospod Schleyer držal se je pri sestavi no-
vega jezika praktične poti. „Ne vse človeštvo meni,
marveč jaz se mu moram ukloniti“, tega načela
se je držal, ko je po trudapolnih studijah sprejel
v celoto iz petdesetih jezikov nabrano tvarino.

Gospod Schleyer je njegov jezik nevtralizoval
ter ga napravil vsakemu pristopnega. Mestu da bi
bil spodrnil druge jezike, trudi se gosp. Schleyer
vse združiti.

Pri njem je izrek „nobeno pravilo brez iz-
jeme“ laž; njemu je „pravilo“ ono, kar nima no-
bene izjeme.

Vsi narodi sveta našli bodo v tem jeziku
svoja svojstva, znakovne svojega materinega jezika.
Romanom na ljubo odpravil je *h* in *ch*; zaradi
vzhodnih Azijcev (Kitajcev, Japancev) odpravil
je *r*; v svojem besednjaku zbral je za zdaj 10 000
besedij, izmed katerih se jih 4000 lahko vsak na-
uči v istem času, kakor 1000 besedij kakega dru-
zega jezika.

(Dalje prihodnjic.)

laga, naj se to izpraznjeno mesto ne izpiše, marveč naj se kar odda jednemu prosilcu, katerih se je oglašilo uže pet. — Predloga se sprejmeta.

Podžupan Petričič poroča o Karola Sirnika prošnji, naj mu mesto prodá svojo hišico št. 19 pred Prulami. Sirnik ponuja za to hišico 600 gld. Poročevalec predlaga, naj se ponudba odbije, ker je kupnina premajhena. — Predlog se sprejme.

Podžupan Petričič poroča o skontrirani vseh blagajnic in zaklad, s katerimi upravlja mestna občina, vršivšem se dné 9. t. m. Našlo se je vse v redu, zato predlaga poročevalec, naj se to vzame v znanje. — Predlog se sprejme.

Mestn. odb. dr. Starè poroča v imenu finančnega odseka o mestnega magistrata nasvetu, da se odpiše Josipa Grmeka na dolgu ostala stanarina v znesku 94 gld. 41 kr., kajti prošnjik nima nobenega premoženja. — Se sprejme.

Mest. odb. Potočnik poroča v imenu stavbinskega odseka o vspetu nove licitacije gledé gradnje obrežnega zidu pod Hradeckega mostom. Poročevalec stavi naslednje predloge: 1.) Ponudbe A. Dekleve in J. Kneza za gradnjo tega obrežnega zidu se ne sprejmó. 2.) V teku meseca septembra t. l. naj razpiše magistrat novo licitacijo, pri kateri naj se določi, da mora obrežni zid pod Hradeckega mostom biti izgotovljen do konca avgusta 1886. 3.) Mestni magistrat se pooblaščuje, gledé te zadeve ukreniti potrebne naredbe.

Mest. odb. dr. Tavčar izreka se proti odsekovim predlogom ter mēni, naj se gradnja omenjenega obrežnega zidu izroči A. Deklevi; rok za izgotavljenje pa naj se podaljša do konca meseca oktobra 1886.

Mest. odb. J. Gogola in dr. vitez Bleiweis Trsteniški podpirata odsekove predloge, istotako mest. odb. Pakič.

Poročevalec stavbinskega odseka Potočnik poudarja, da bi se poleg drugih prednostij pri razpisu novega natečaja za to gradnjo moglo tudi nekaj prihraniti mestni blagajnici.

Pri glasovanji sprejmó se odsekovi predlogi; doktor Tavčarjev predlog se zavrzē.

Mest. odb. T. Zupan poroča v imenu šolskega odseka o izvolitvi dveh članov c. kr. mestnega šolskega sveta ter predlaga, naj se zopet izvolita dozdanja zastopnika mestnega odbora, gg. prof. Levac in doktor Tavčar, da se tako dozdanjima zastopnikoma izrazi priznanje za njihovo uspešno delovanje.

Mest. odb. dr. Zarnik predlaga, naj se izvolita gg. dr. Tavčar in Sr. Stegnar.

Pri glasovanji se sprejme dr. Zarnikov predlog; torej sta v mestni šolski svet izvoljena gg. dr. Tavčar in Sr. Stegnar.

Mest. odb. Valentinčič poroča v imenu odseka za olepšavo mesta in finančnega odseka o vlogi jahališkega odbora gledé prostora za zidanje jahališča. Jahališko društvo hoče plačati za potreben prostor 3623 gld. 88 kr., a zahteva, da se mu proda prostor brez pogojev, brez služnosti in vknjiženja. Jahališko društvo potrebuje samo 400 □ seznjev prostora za svoje namene, ostalih 364 □ seznjev pa, dasi jih plača, prepusti brezplačno mestni občini s pogojem, da ona skrbi za nasado. Poročevalec predlaga, naj se ta ponudba sprejme.

Mest. odb. Lud. Ravnihar izreka se odločno proti prodaji pod novimi pogoji; mestni odbor naj ostane pri prvih svojih sklepih, jahališkemu društvu naj vrne vlogo z opomnjo, da nima nič spremeniti na prejšnjih sklepih.

Mest. odb. dr. vitez Bleiweis Trsteniški podpira predgovornikov predlog.

Pri glasovanji sprejel se je Lud. Ravniharjev predlog.

Na to se je seja zaključila.

Poslano.*

„Slov. Narodu“ ter njegovim sodelavcem iz Rudolfovega.

Dvema učenima možema je vroče soluce zdajšnjega meseca možgane aficiralo. Hodita uže več ko deset dni bleda okolo globoko zamišljena ali pa sama s seboj

* Za vsebino tega dopisa uredništvo ne prevzame nobene odgovornosti.

Odgovorni urednik J. Naglič.

govoreča. Zapopadek teh monologov in globokega tuhtanja spečujeta v obliki dopisov iz Rudolfovega v uredništvu „Slov. Naroda“ v Ljubljani. To jih se vé da ponatiskuje. V Ljubljani je neki huda, huda vročina. „Slov. Narod“ je prinesel tudi dosti drugih spisov dotikajočih se Šukljeteve kandidature in volitve. Z v nebo upijočo zaslepljenostjo napada „Slov. Narod“ vse, ki niso za kvintesenco slovenskega državnega kandidata Margherija glasovali; on in njegovi ubogi žurnalisti izživljajo s strastjo one, ki so se za Šukljeta potegnili, glasovali. Za vsako ceno hoče „Slov. Narod“ in kar okolo njega visi, boj med rojaci. Vi hočete boj — dobro; potrpite, v kratkem se vam bo odgovarjalo. Slavna, imenovana gospoda, brezobzirno se vam bode povedalo, kako so se reči ob volitvah na Dolenjskem vršile in jako čudne stvari se bodo obelodanile. Ne zajavkajte, ako se bodo stvari iz vašega tabora privede na dan, katere bi mi drugače skrivali, ker je bolje za narod, da ne pridejo na beli dan; v obrambo časti besno napadenega onega slovenskega meščanstva na Dolenjskem, ki je Šukljeta volilo, smo primorani brezobzirni biti, in to bodemo.

Potrpite še malo, vročinski žurnalisti „Slov. Naroda“, za kratko so nam še roke vezane, nemamo organa, v kojem bi vam odgovarjali; vi grešite na to in korajžno napadate. Malce še potolažite vročino v vaši črepinji; treba vam bo dosti zdravih možganov, da pokrijete le malo sramoto, katero ste storili vi slovenskemu narodu.

V Rudolfovem dné 20. junija 1885.

Dr. Albin Poznik.

Dr. Karel Slanc.

Telegrami „Ljubljanskemu Listu.“

Budimpešta, 24. junija. Poštni uradnik Apostol izneveril je na pošto oddano pismo s 27 000 gold. Od te svote dal je 22 000 gold. hraniti svojemu prijatelju, a ta je stvar objavil policiji. Apostola so zaprli in našli pri njem še ostali znesek.

Madrid, 24. junija. Včeraj so tukaj tri osebe umrle na koleri, devet pa jih je obolelo.

Lisabon, 24. junija. Kralj je nevarno obolel; bolezen je vedno hujša.

Aleksandrija, 24. junija. Čuje se, da bodo trije iz górenjega Egipta se vrnivši angleški polki se tu provizorno ustavili.

Telegrafično borzno poročilo

z dné 25. junija.

	gld.
Jednotni drž. dolg v bankovcih	82 60
„ „ srebro	83 20
Zlata renta	108 40
5% avstr. renta	99 20
Delnice národne banke	858 —
Kreditne delnice	288 20
London 10 lir sterling	124 25
20 frankovec	9 85
Cekini c. kr.	5 87
100 drž. mark	61 —

Tujei.

Dné 23. junija.

Pri Maliči: Mahler, trgovec, iz Wormsa. — Richter, tovarnar, in Striker, potov., z Dunaja. — Svillar, trgovec, iz Derventa. — Schwarz, trgovec, iz Jablona. — Tschopp, okr. komisar, iz Kočevja.

Pravo

japonsko ajdo

naravnost došlo, priporoča kilo po 20 kr., fino, in 14 kr. srednje blago, pri večji naročbi pa še ceneje (107) 4-1

J. R. Paulin, trgovec v Ljubljani.

Račune, kuverte, vizitke, sploh vsakovrstne tiskovine izgotovlja v mičnej izvršbi in po nizkih cenah tiskarna Kleinmayr & Bamberg v Ljubljani.

Aktiva družbe
Letni prejemek zavarovalnin in obrestij dné 30. junija 1884 . . . . . frk. 87 284 420 —
Izplačila na zavarovalne in rentne pogodbe in kot take nazaj kupljene itd. od početka družbenega obstanka (1848) znašajo več nego „ 17 134 226,05
V poslednjih dvanajstih mesecih prometne dōbe predložilo se je „ 149 800 000,—
družbi za „ 63 992 275,—
novih zavarovalnih pogodb, in je vsled tega skupna svōta od početka družbenega obstanka predloženih pogodb narasla na „ 1324 770 129,55
Izkaze in vsa druga pojasnila podaje

generalno zastopništvo v Ljubljani, Tržaška cesta št. 3, II. nadstropje

Val. Zeschko. (70) 10—3

Tiskata in zalagata Ig. v. Kleinmayr & Fed. Bamberg v Ljubljani.

Pri Slonu: Bastolz, potov., iz Milana. — Schiedermaier, trgovec, iz Norimberka — Spitzer, trgovec, z Dunaja. — Mayer, c. kr. gozd. uradnik, s soprogo, iz Stenica. — Bednarz z obitelji in Hardek, Lloydov uradnik, iz Trsta. Supljina, župnik, iz Istre. — Plauc iz Siska. — Wolf, c. kr. lajtenant, iz Pazina. — Dr. Poznik, c. kr. beležnik; Pauser, trgovec, in Vertačič, hišni posestnik, iz Rudolfovega. — Dejak, c. kr. ritmajster, iz Gotne Vasi. — Ahačič, tovarnar, iz Tržiča.

Pri Južnem kolodvoru: Bader, krēmar, iz Waidegg. — Faidiga iz Sodražice. — Zuppinger, trgovec, z rodbino, iz Aleksandrije. — Widmar z rodbino iz Spitala. — Engler, zasebnica, iz Vidma. — Koss iz Verja

Pri Avstr. carji: Weiss iz Kranzhofna. — Repič, učitelj, iz Cérknice.

Umrlí so:

V civilni bólnici:

Dné 22. junija. Matevž Budna, delavec, 34 l., plućni edem.

Dné 23. junija. Jakob Šega, čevljar, 70 l., tuberkuloza.

Tržne cene.

V Ljubljani 24. junija.

Hektoliter banaške pšenice velja 7 gld. 79 kr., domače 7 gld. 15 kr.; rež 5 gld. 36 kr.; ječmen 5 gld. 87 kr.; oves 3 gld. 57 kr.; ajda 4 gld. 71 kr.; proso 5 gld. 85 kr.; turšica 5 gld. 50 kr.; 100 kilogramov krompirja 3 gld. 92 kr.; leča hektol. po 8 gld. — kr., bob 8 gld., fižol 8 gld. 50 kr. — Goveja mast kilo po 94 kr., salo po 82 kr., špeh po 54 kr., prekajen pa 66 kr., maslo (sirovo) 85 kr., jajce 2²/₃ kr.; liter mleka 8 kr., kilo govejega mesa 64 kr., telečjega 56 kr., svinjsko 66 kr., drobniško po 38 kr., — Piške po 30 kr., golob 17 kr.; 100 kilo sena 1 gld. 60 kr., slame 1 gld. 69 kr. Seženj trdih drv 7 gld. 20 kr.; mehkih 5 gld. — kr. — Vino, rudeče, 100 litrov (v skladišči) 24 gld., belo 20 gld.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm
24. junija	7. zjutraj 2. pop. 9. zvečer	738·04 735·48 736·74	11·7 23·4 19·2	sv. sl. vzh. sl. hzv.	obl. jasno obl.	0·00

Marijinceljske kapljice za želodec

izbornó učinkujoče sredstvo pri vseh želodečnih boleznih

prave prodajati v Ljubljani le lekarni gosp. G. Piccoli-ja na Dunajski cesti in Josip Svobode na Prešernovem trgu; v Kranji: lekarničar K. Šavnik; v Kameniku: lekarničar J. Močnik; v Ajdovščini: lekarničar Mih. Guglielmo; v Novem mestu: lekarničarja: Dom. Rizzoli in Jos. Bergmann; v Gorici: lekarničar Anton Leban; v Sežani: lekarničar F. Ričelj; v Radovljici: lekarničar A. Roblek; v Črnomlju: lekarničar Ivan Blazek; v Celji: lekarn. J. Kupferschmied; v Škofji Loki: lekarničar C. Fabiani.

Jedna steklenica z rabilnim navōdom velja 35 kr.

Razpošiljavno osredje (73) 52-7

Lekarna „pri angelju varuh“, C. Brady, Kromeriz (Kremsier).

„THE GRESHAM“

zavarovalna družba za življenje v Londonu.

Podružnica za Avstrijsko: Dunaj Giselastrasse št. 1 v lastni hiši
Podružnica za Ogersko: Budimpešta Fran Josipov trg št. 5, 6 v lastni hiši

Val. Zeschko. (70) 10—3